

[Finansministeren.]

hvad mit parti sagde dengang, vil hun se, at det, vi tog afstand fra, var det forslag, som det såkaldte embedsmandsudvalg stillede, og som gik ud på, at huslejen ved hjælp af en afgift skulle forhøjes med 50 pct. i forhold til 1939, og iøvrigt skulle der være en afstand op til huslejeniveauet i dag, der vel ligger en 80 pct. over 1939-niveauet. Men det er ikke det, der stilles forslag om denne gang. Vi stiller et helt andet forslag, som det ærede medlem kender; men så skal det ærede medlem ikke komme her og sige, at vi er løbet fra noget, vi sagde dengang.

Jeg skal iøvrigt under debatten her i dag ikke gå ind på en række almene økonomiske betragtninger, som er fremsat særlig af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Jeg lyttede til disse betragtninger med meget stor interesse, og jeg forstod det ærede medlem derhen, at man fra radikal side mente, at udligningsafgiften ikke kunne træde i kraft før — jeg tror, det var 1958, for før var der ikke tilstrækkelig huslejestigning for ejerne at betale denne afgift af. Ud fra denne forudsætning nåede det ærede medlem til den meget rigtige konklusion, at så var der ikke penge nok i forslaget, så ville der i nogle år komme et betydeligt underskud, og først noget senere end efter opstillingen i forslaget ville der komme balance i regnskabet. Jeg mener, man kan diskutere, om dette problem ikke kan løses på andre måder. I hvert fald må jeg have lov til at sige, at vi fra regeringens side har ment — og det står vi fast på — at de merudgifter, disse forslag medfører, må der skaffes dækning for samtidig. Der kan ikke være tale om, at vi på dette område, som vi tillægger stor social betydning, og som vi derfor lægger megen vægt på gennemførelsen af — jeg håber, det kan ske i samarbejde med mange partier her i salen — kan gå med til, at resultatet skulle medføre en forringelse af statens økonomi.

Det står sådan for mig, efter at jeg i dag har hørt de første indlæg, at langt de fleste indrømmer, at en huslejestigning kommer vi ikke udenom på den ene eller den anden måde, og det synes jeg er godt at få slået fast. Det, der så er problemet, er, om — og i hvilket omfang — en del af denne huslejestigning skal gå til fælles gavn, eller om den

ubeskåret skal gå i grundejernes lomme. Det er det, der skal drøftes fremover.

Carl P. Jensen: Jeg er enig i den højtærede boligministers bemærkninger til det ærede medlem hr. Lorentzen, der fremsatte nogle kritiske udtalelser om og tog skarp afstand fra den adkomst til regulering af byggeriets igangsættelse, som forslaget indebærer. Næsten i samme åndedrag omtalte det ærede medlem den spænding, der af og til opstår på arbejdsmarkedet, for såvidt angår byggeriet. Vi hørte de gamle toner om overbeskæftigelse, underbemanding på byggepladserne og sortbørslønninger. Det forekommer mig, at disse to synspunkter er noget vanskelige at forene, for hvad er det, der er årsagen til de forhold, det ærede medlem omtalte? Det er simpelthen manglende plan, det er det, at man ikke kan regulere igangsættelsen under fornøden hensyntagen til den disponible arbejdskraft; 3—4 måneder om året har man en meningsløs arbejdsløshed, medens man i et tilsvarende antal måneder har topbeskæftigelse.

Det er ikke så mange dage siden, jeg hørte en fremtrædende håndværksmester beklage sig over, at en københavnsk murermester havde en mand, der kørte fra arbejdsplads til arbejdsplads og tilbød murersvendene, der stod i akkordarbejde, at de hos ham kunne få en løn, der lå ud over det tarifmæssige, når bare de ville hjælpe ham med at få nogle byggeføretagender gjort færdige. Jeg vil gerne sige, at det er ikke løse rygter; det er samtaler, som embedsmænd fra boligministeriet har overværet. Sådanne forhold havde været ganske udelukkede, såfremt man havde mulighed for et regulere igangsættelsen af byggeriet under hensyntagen til den arbejdskraft, der var til disposition. I stedet for sker der altså det, at man har en overspænding, som naturligvis må medføre, at de arbejdspladser, hvor der findes arbejdskraft — som ganske naturligt ikke kan modstå de gyldne løfter — bliver underbemandede, når de affolkes på denne måde. Her må der en regulering til. Det er efter min mening lige så nødvendigt, ja, måske mere nødvendigt at interessere sig for en regulering på dette område end at spille tiden på at beskæftige sig med, hvor i trafikken en knallert må køre. Jeg tror, en regulering er